

Στους μεταλλωρύχους της Βολιβίας

Ερνέστο Τσε Γκεβέρα

Στις 9 ενός Απρίλη

Είναι ο κεραυνός και ξεμπουκάρει
με το ασύγκριτό του το μουγκρητό
Μυριάδες κεραυνοί ξεσπάνε
βαθύ τραγούδι σαν βογκητό.

Είναι οι μεταλλωρύχοι που καταφτάνουν
είναι οι μεταλλωρύχοι αυτού του κόσμου
άντρες που μένουνε θαμπωμένοι
σαν αντικρίζουν του ήλιου το φως,
αυτοί που εξουσιάζουνε τον κεραυνό
και τον άγριό του λατρεύουνε τον βρυχηθμό.

Τι κι αν τα θραύσματα τους θερίζουν
έτσι όταν σκάει
οι δυναμίτης
και τα κορμιά ανατιναγμένα
κομμάτια γίνονται φριχτά,
καθώς τους παίρνουνε μπάλα οι πέτρες
μες στις στοές τις πυριγενείς!

ΠΟΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΔΥΑΡΑ!

Είναι ο κεραυνός και ξεμπουκάρει
με το ασύγκριτό του το μουγκρητό
Μυριάδες κεραυνοί ξεσπάνε
βαθύ τραγούδι σαν βογκητό.
Από του κεραυνού το στόμα
ακούς το θάρρος τους που φτερουγίζει
Είναι αυτοί οι μεταλλωρύχοι
λαός που ο πόνος του ξεχειλίζει.

Μέσα από τις στοές χιμάνε
τις κρεμασμένες απ' τους γκρεμούς.
Σαν ένα σμάρι ασπαλάκων
που ίσια στο θάνατο τραβάνε
δίχως το φόβο των θραυσμάτων.

Θάνατος: αυτή η λέξη
είναι ο δικός τους προορισμός·
είναι ο θάνατος που συμπαραλιάζει
είναι ο θάνατος από πυριτιάση,
είναι ο θάνατος από αναιμία

ο αργός ο ρόγχος του θανάτου
στη γαλαρία που καταρρέει.

[1953]

Πρώτη ελληνική μετάφραση: Μπάμπης Ζαφειράτος